

CARTA DOMINICAL

26 DE NOVEMBRE DE 2023

RESSÓ DE LA PARAULA

Vencedor

Avui els nostres ulls estan cansats de veure realitats de mort. Al costat ens assetja la temptació de veure'ns envoltats de muntanyes de foscor. Tenim a prop fonts inesgotables d'ansietat i sofriment: guerres, crisis naturals, grans masses de gent famolenca i sense llar, conflictes socials, manipulació de la veritat, actituds materialistes dictades per l'egoisme... Sabem que la foscor no existeix, sinó que sols és manca de llum. Però, ens assetja la temptació de pensar, no que algú hagi apagat la llum, sinó que realment no hi ha cap resplendor que ens deslliuri de l'angoixa.

En el nostre camí hem arribat a intuir que l'amor i la mort, tot i essent antagòniques, poden coincidir en un mateix instant (molts han atestat que moren per amor), i que el nostre somni és que en aquesta lluita eterna entre la mort i l'amor, aquest acabi sempre vencent.

Els qui creiem i seguim Crist l'hem vist sostenir viu l'amor en el moment culminant de la seva mort. Tot canviaria si l'amor acabés vencent sobre tota realitat de mort, no sols en Ell, sinó en tota la humanitat.

Davant els nostres ulls apareix avui la imatge de *Crist Rei de l'Univers*. És això mateix, una visió, una contemplació, que ens ofereix la litúrgia. Té avui ple sentit, embolcallats com estem enmig de tanta foscor. Però és una visió, el significat de la qual, lògicament, no veiem realitzat plenament. És una contemplació que exigeix fe i esperança.

Assistim a una ebullició del món de la política, a casa nostra i en l'àmbit internacional, com a autèntica lluita de poder, amb les armes del llenguatge, de les lleis o del domini de l'opinió pública o amb les armes que maten en la guerra. Hem de pregar (contemplar) aquesta

imatge de Crist Rei en el context d'aquesta crisi política que estem vivint.

Un gran autor, *Jaroslav Pelikan*, nascut als Estats Units, convertit del luteranisme a l'Ortodòxia, comentava en profunditat aquesta imatge de Crist Rei discernint les implicacions polítiques, jurídiques, socials, econòmiques i religioses que hi havia en la vida de l'Església antiga i ha tingut al llarg de la història.

“Els cristians no van considerar Jesús com a líder d'una revolució política ‘des de baix’... Tot i així, esperaven la segona vinguda de Crist, que ‘des-de dalt’ portaria la fi del món i, per tant, de l'imperi...” (Jesús a través dels segles. El seu lloc en la història de la cultura, 70-71)

I cita la petita gran *Carta a Diognet* (158 d. C.), veritable esforç dels cristians antics per a explicar què són i volen ser en relació amb el món (i la política):

“¿Creieu que Jesús va ser enviat per Déu, com caldria suposar, per a establir una mena de sobirania política, per a inspirar temor i tremolor? No ha estat així. Ell el va enviar amb suavitat i mansuetud, com un rei que envia el seu fill que també és rei. El va enviar com Déu envia Déu... (Els cristians consideren que) tots els països estrangers són un pàtria per a ells, i cada pàtria efectivament en tot, també és un país estranger”

Els cristians aspirem al fet que Crist regni també en la política, a la seva manera, amb la seva vida, el seu pensament, el seu poder, el poder del seu amor, i proclamem fermament que el final de la història Ell serà victoriós. Això ens estimula a “donar espai al seu ‘regnat’ aquí”. Però alhora, mentrestant, els cristians poden ser considerats estrangers. El seu Regne no és d'aquest món, tot i estar en ell.